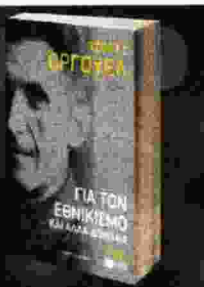

ΒΙΒΛΙΟ

«Για τον εθνικισμό και άλλα δοκίμια»

ΣΕΛ. 2

Βιβλίο

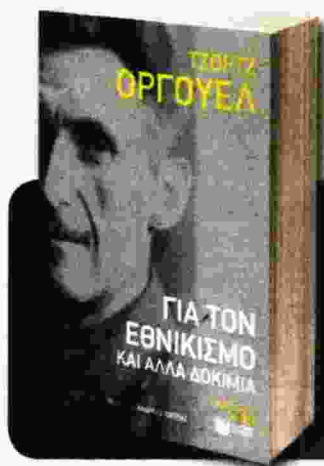
Όταν ο Οργουελ έρχεται σε αντιπαράθεση με κυρίαρχες απόψεις

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ
Η ΣΜΑΡΑΓΔΑ
ΜΙΧΑΛΙΤΣΙΑΝΟΥ

Ηταν Αργεντινός συγγραφέας και θεωρείται μία από τις σημαντικότερες λογοτεχνικές μορφές του 20ού αιώνα. Ήταν δημοφιλής κυρίως για τα φανταστικά διηγήματά του, παρόλο που έγραψε ποιήματα, δοκίμια και κινηματογραφικά σενάρια. Γνωστά στην Ελλάδα έγιναν τα βιβλία του: «Η Ιστορία της Ατιμίας», «Μυθοπλασίες», «Το βιβλίο των φανταστικών όντων». Ο **Χόρχε Λουίς Μπόρχες** έζησε τα περισσότερα χρόνια της ζωής του τυφλός. Δίδαξε στην ανωτάτη εκπαίδευση των ΗΠΑ και αναγορεύτηκε επίτιμος διδάκτωρ στα μεγαλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου. Αν και υπήρξε από τους κορυφαίους συγγραφείς, δεν τιμήθηκε ποτέ με το Νόμπελ Λογοτεχνίας. Πέθανε στη Γενεύη το 1986.

Αυτή την εβδομάδα θα σταθούμε σε ένα συγγραφέα, ιδιαίτερα αγαπητό στους Έλληνες βιβλιοφάγους. Ο λόγος για τον

«Πάντα φανταζόμουν τον παράδεισο σαν ένα είδος βιβλιοθήκης»

(Χόρχε Λουίς Μπόρχες)

«Για τον εθνικισμό και άλλα δοκίμια»

Τζορτζ Οργουελ

Εκδόσεις: Πατάκη

Σειρά: Δοκίμια

Σελ.: 320

Τιμή: 11,10 ευρώ

Τζορτζ Οργουελ που θεωρείται ένας από τους πιο σημαντικούς χρονικογράφους της αγγλικής κουλτούρας της γενιάς του! Μάλιστα, το προφητικό μυθιστόρημά του, σταθμός για την πολιτική σκέψη του 20ού αιώνα, το 1984 παρουσιάζει η εταιρεία Λυκόφως σε σκηνοθεσία της **Κατερίνας Ευαγγελάτου**, στο Νέο Θέατρο Κατερίνα Βασιλάκου, στη νέα διασκευή των **Ρόμπερτ Αικι** και **Ντάνκαν Μακμίλαν** και «σπάει» ταμεία.

Η αναφορά στον Οργουελ γίνεται με αφορμή την κυκλοφορία του βιβλίου «Για τον εθνικισμό και άλλα δοκίμια» του μεγάλου συγγραφέα, που μετέφρασε ο **Ανδρέας Παππάς** και εξέδωσαν οι εκδόσεις Πατάκη.

Το δοκιμιακό έργο του Ορ-

γουελ -κατά πολλούς εξίσου ενδιαφέρον όσο και το λογοτεχνικό- περιλαμβάνει κείμενα πολιτικής, κοινωνικής και λογοτεχνικής κριτικής, απόψεις για τη γλώσσα και την κουλτούρα, πορτρέτα λογοτεχνών και άλλων προσωπικοτήτων.

Στα κείμενα αυτής της έκδοσης, γραμμένα όλα κατά την ταραγμένη δεκαετία του 1940, ο Οργουελ, με τη χαρακτηριστική του οξύδερκεια και την πολιτική εντιμότητα, αναφέρεται σε τάσεις και φαινόμενα της εποχής του (εκφυλισμός της γλώσσας, «εθνικισμούς»), σε γεγονότα που έζησε από κοντά (ισπανικό εμφύλιο πόλεμο), σε πολιτικές και λογοτεχνικές φυσιογνωμίες του 20ού αιώνα

(**Γκάντι, Μουσολίνι, Καίσερ, Χ. Τζ. Ουέλς**), μη διατάζοντας να έρθει σε αντιπαράθεση με κυρίαρχες απόψεις για πρόσωπα, καταστάσεις και γεγονότα.

«**Οκομματικός αξιωματούχος που επαναλαμβάνει αδιάκοπα τις ίδιες και τις ίδιες λέξεις, δεν απέχει πολύ από μια καλά ρυθμισμένη μηχανή. Μπορεί η φωνή να βγαίνει από το λάρυγγά του, αλλά το μυαλό του παραμένει ουσιαστικά αμέτοχο, καθώς ακόμα και τις λέξεις που χρησιμοποιεί, δεν τις έχει επιλέξει ο ίδιος [...]. Είναι κάπως σαν τον πιστό που μπορεί να ψέλνει στην εκκλησία έναν ύμνο χωρίς καν να γνωρίζει ή να παρακολουθεί το περιεχόμενό του**», αναφέρει σε ένα απόσπασμα του έργου ο μεγάλος Βρετανός.